

saktmodig tänker jag

När jag sopsorterar efter konstens alla regler, även om jag fokuserar på var och vad jag slänger hinner jag kasta ett getöga på mina medvandrare, om jag oartigt känner någon utan att hälsa. Damen ifråga var okänd rörde sig sävligt, lyfte ur skrymmande påsen varje sak, granskade före hon lade tingesten i containern. Var det sävligheten som gick mig på nerverna, eller den absoluta likgiltigheten. Bryr mig i vanliga fall inte, för det är varje persons ensak, men de bylsiga överdragsbyxorna det ena byxbenet nedstoppat i stöveln, det andra hängde i vågor över det rustika lädret. Jackan var skogshuggarens. Håret hängde rufsiga stripor ansiktsdragen speglade, bryr mig inte alls för jag har förlorat allt...ansiktet var knutet liksom en trädrot, avskild från trädet.

Då jag passerade till nästa container, såg jag i ögonvrån hennes ansikte mjuknade rösten var mjukt kärleksfull, när hon talade med någon genom den öppna bakluckan på den stora svarta Vanen. På väg tillbaka försökte jag kika in i bilen, trots de tonade rutorna anade det fanns en hund i baksätet. Förmodligen hörde alla hemma ute på landet med den bilen, kvinnan rökte även cigarr kände jag av doften.

Vad vet vi om varandra, vilka öden passerar vi på gatan. Blir ändå betryckt, när människor låter sig förtryckas, så till den milda grad att de ger upp sitt eget jag.. men det behöver inte vara så, kanske ett uttryck för självständighet eller ett dödsfall vad vet jag...

minnesfragment ger flagor minst vi anar det

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren the wildcat med Poeter.se id #102214 innehar upphovsrätten